

Arrest

nr. 298 815 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/11/2022 werd ingediend door:

Naam: B.
Voornamen: S.S.W.
Nationaliteit: Suriname
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn vader, de genaamde B., M.K. [...] van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Als bewijs van dat ten laste zijn, werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- *Familieboekje dd. 26/09/2022 op naam van betrokkene: naam, geboortedatum en -plaats en afstamming van betrokkene en 'A.D.P.' zijn omschreven*
- *Geboorteakte van betrokkene: kind van B., M.K. [...] en L., S.A.P. [...]*
- *Overmaking van geldsom via Suri Change BV: van referentiepersoon aan L., S.A.P. (moeder) ter waarde van 130 euro op 12/07/2022*
- *Betaling van 45 euro aan Surichange Bank BV op 15/11/2022. Het is niet af te leiden of deze transactie plaatsvond tussen betrokkene en referentiepersoon. Op het betaalbewijs staat enkel een bankkaartnummer met de laatste vier cijfers; bij gebrek aan bewijs aan wie dit bankkaartnummer toebehoort, is niet vaststellen dat het betrokkene of referentiepersoon betreft. Op het geschreven transactieoverzicht is 'ining' , 'sterdam.' en dat het om de som van 45 euro gaat, leesbaar. De referentiepersoon heet dan wel 'B**ining', het is niet aan de DVZ om veronderstellingen te maken dat dit daadwerkelijk referentiepersoon betreft. Niets sluit uit dat de 'ining' refereert naar betrokkene die dezelfde familienaam draagt. Bovendien, op basis van deze documenten is geenszins te bepalen wie de andere partij is in deze transactie (i.e. wie is juist de afzender; wie is de begunstigde).*
- *Geldverzekeringen via Suri-Change Bank NV tussen de moeder van betrokkene (L.S.) en de vader van betrokkene (de referentiepersoon)*
 - dd 22/06/2022 geld opname van 200 euro*
 - dd 8/09/2022 geld opname van 250 euro*
 - dd 5/02/2022 geld opname van 250 euro*
 - dd 21/12/2021 geld opname van 250 euro*
 - dd 26/06/2021 geld opname van 200 euro*
 - dd 3/02/2021 geld opname van 350 euro*
 - dd 19/11/2020 geld opname van 300 euro*
 - dd 27/07/2020 geld opname van 200 euro*
 - dd 4/02/2020 geld opname van 250 euro*
 - dd 17/12/2019 geld opname van 300 euro*
 - dd 26/09/2019 geld opname van 200 euro*
 - dd 12/07/2019 geld opname van 250 euro*
- *In- en uitreisstempels paspoort. Ook bij dit stuk is niet af te leiden aan wie het paspoort toebehoort. Behalve een paspoortnummer, dat bovendien niet geheel leesbaar is, zijn er geen andere identificatie-elementen van de persoon aan wie dit paspoort toebehoort.*

- Schoolverklaring dd. 16/12/2022 op naam van de moeder van betrokkene: zij was van 1/10/1996 tot 19/08/2001 ingeschreven in de Tata Colinschool (mulo) + betaalbewijs tot het bekomen van deze documenten
- Schoolverklaring op naam van de vader van betrokkene: hij was het schooljaar 1999-2000 ingeschreven in de Tata Colinschool LBO
- Uittreksel uit de basisregistratie personen van Almere op naam van referentiepersoon: adres te Almere dd.16/01/2023
- Allerhande facturen op naam van B. Multidiensten te Almere: vermoedelijk legt referentiepersoon deze stukken voor ter staving van zijn bestaansmiddelen
- Verklaring van arts (Academisch ziekenhuis Paramaribo) dd. 11/11/2022: behandeling in 2008 en 2018
- Verklaring polikliniek Mozes dd. 10/01/2023 dat S. bij deze arts patiënt is geweest van 1/02/2019 tot 30/08/2022 + medische geschiedenis
- Verklaring op eer van referentiepersoon dat betrokkene een medische achtergrond heeft en daardoor ten laste is van zijn ouders
- Ziekenkostenverzekering op naam van betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in het land van herkomst, worden er geen officiële attesten betreffende het (on)vermogen (roerende of onroerende goederen/ eventuele inkomsten) op naam van betrokkene voorgelegd. Medische attesten vormen geen afdoend bewijs van onvermogen.

Wat betreft het financieel/materieel ten laste zijn, werden er bewijzen van financiële ondersteuning afkomstig van de referentiepersoon, betrokkenes vader, ten gunste aan betrokkenes moeder voorgelegd. De geldverzendingen kwamen niet toe aan betrokkene. Gezien betrokkene niet de begunstigde is van de geldsommen, kunnen deze stukken bijgevolg niet aanvaard worden in het kader van de vermeende afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Er is geen informatie beschikbaar of de geldsommen gericht aan de moeder tevens bestemd waren voor betrokkene. Voor zover aangenomen moet worden dat betrokkene als zoon van zijn moeder ook beroep kon doen op deze geldsommen, dient opgemerkt te worden dat de geldverzendingen in zijn geheel onregelmatig en de bedragen beperkt zijn opdat deze toelaten in het levensonderhoud te voorzien voor 2 volwassen personen. Het is bezwaarlijk te stellen dat onregelmatige, geringe bedragen toereikend zijn om aan de basisbehoeften op duurzame wijze te voldoen, indien men, zoals betrokkene meent, door de economische en of sociale toestand niet in staat is dit zelfstandig te doen.

Bovendien, zoals reeds gesteld bleef betrokkene in gebreke om een zicht te geven op zijn (on)vermogen wat betreft eigendom en inkomsten. Zonder een zicht op het (on)vermogen van de betrokkene in het land van herkomst of origine, kan niet ingeschat worden of de overgemaakte bedragen essentieel waren om in het levensonderhoud te voorzien. Het overschrijven van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk waren om in de basisbehoefte te voorzien in het land van herkomst of origine. Het dient weldegelijk te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Indien niet blijkt dat men zich in een behoeftige situatie bevindt, kan niet zonder meer gesteld worden dat geldsommen die men krijgt van de in het buitenland verblijvende ouder, vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Een zicht op het (on)vermogen is bijgevolg vereist om bewijzen van financiële steun te interpreteren conform artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Desalniettemin bewijst een nazicht van de Schengendatabank het tegendeel van betrokkenes vermeende onvermogen. Uit de Schengendatabank blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag op 22.06.2022 (visum type C omwille van familiale doeleinden) wel degelijk de Nederlandse autoriteiten kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Meer bepaald bewees betrokkene tewerkgesteld te zijn als 'Blockchain security engineer' bij de werkgever '[...]'. Het visum werd dan ook uitgereikt aan betrokkene. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum C uitgereikt te zien, om dan enkele maanden later bij de aanvraag gezinshereniging te claimen dat hij onvermogen en behoeftig is.

Tot slot legt betrokkene ook nog medische stukken voor ter staving van een vermeende fysieke afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon. Huidige beslissing stelt het reële karakter van de diagnose van betrokkene niet ter discussie. Echter, deze medische afhankelijkheid is geen critérium voor het "ten laste zijn van" in de geest van artikel 40bis. Hiervoor zijn andere bepalingen in de Vreemdelingenwet voorzien. In het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dient het weldegelijk te gaan om een financiële en/ of materiële afhankelijkheid ten overstaan van de referentiepersoon. Bovendien, de documenten geven enkel de medische diagnose aan en wanneer betrokkene daarvoor behandeld is. De documenten geven niet aan of, van wie en in welke mate betrokkene bijkomende hulp behoeft/behoefde. Onafgezien van een verklaring op eer door de referentiepersoon (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten) ontbreekt er objectief bewijs dat de referentiepersoon instaat voor de medische zorg en kosten van betrokkene. Er ligt geen bewijs voor dat de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst of origine de medische kosten van de betrokkene droeg, dat deze financiële ondersteuning voor de medische kosten van in het land van herkomst derhalve een fundamenteel motief vormde voor de betrokkene om zich met zijn vader in België te herenigen. Evenmin ligt er bewijs voor dat de betrokkene de noodzakelijke medische zorg niet kan verkrijgen in het land van herkomst. Derhalve kunnen ook deze medische stukken de vermeende afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine niet aan.

Het gegeven dat betrokkene sedert 25/11/2022 tot op heden officieel op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

"[...]"

Dat artikel 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet stelt:

"Als familielid van de burger van de unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste was en is van zijn vader;

Dat verzoeker inderdaad, zoals blijkt uit de stukken welke in de aanvraag werden neergelegd, aantoonde dat:

- Bewijzen waaruit blijkt dat door zijn vader gelden werden overgemaakt, zowel aan verzoeker als aan zijn moeder tijdens diens minderjarigheid en dit naar zijn land van herkomst op regelmatige basis;*
- De overmaakte gelden aan verzoeker toelieten om in zijn onderhoud te voorzien in Suriname;*
- Dat gelet op de wisselkoers de overgemaakte bedragen immers voldoende hoog waren om zowel diens huur te voldoen als levensmiddelen te kunnen aanschaffen;*
- De vader van verzoeker alle facturen voor verzoeker voldoet en derhalve zijn inkomen aanwendt teneinde verzoekster te onderhouden;*
- Verzoeker in Suriname niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte;*
- Verzoeker in Suriname geen eigenaar is van enig onroerend goed; - Verzoeker steeds ten laste is geweest van zijn vader;*
- Verzoeker een medische voorgeschiedenis kent, welk uitvoering van tewerkstelling bemoeilijkt; Dat verzoeker immers lijdt aan aanhoudende hoofdpijnen. met weerslag op diens concentratievermogen tot gevolg;*

Dat de vader van verzoeker bovendien over voldoende middelen beschikt teneinde verzoeker ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik van enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoeker in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en hij financieel en materiaal werd onderhouden door zijn ouders;

Dat verzoeker overigens thans slechts 22 jaar oud is en in het land van herkomst niet heeft gewerkt;

Dat de financiële afhankelijkheid des te meer blijkt uit het feit dat er gelden aan hem en zijn moeder werden overgemaakt om in zijn onderhoud en opvoeding te kunnen voorzien;

Dat het betalen van een onderhoudsbijdrage verder volstaat teneinde aan te tonen dat verzoeker nog niet over een eigen inkomen beschikt en nog niet in staat is om in zijn eigen onderhoud te voorzien;

Dat verzoeker zich dan ook de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere uitgave welke zijn vader voor hem heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker bovendien zoals gesteld nog nooit heeft gewerkt, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05);

Dat verzoeker thans overigens op hetzelfde adres als zijn vader verblijft, hetgeen des te meer aantoont dat verzoeker, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van zijn vader;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen"

2.2. Verzoeker, die op het ogenblik dat hij de aanvraag indiende, 22 jaar oud was, beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Nederlandse vader, die in België verblijft.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen[...]"

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het wordt niet betwist dat volgens deze bepaling -en de invulling die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven (HvJ 16 januari 2014, C-423/12 Reyes)- een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die 21 jaar of ouder is slechts een verblijfsrecht erkend kan zien, indien hij materieel wordt ondersteund door zijn familielid dat in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste zijn", is dat bewijs vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Verzoeker moet dus, als bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn Nederlandse vader, hetgeen minstens impliceert dat hij moet aantonen dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien en hij om die reden materieel werd ondersteund door zijn vader.

De verwerende partij is van oordeel dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, aldus de verwerende partij.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij een foutieve beoordeling maakt van de voorgelegde stukken en meer nog, deze zelfs totaal negeert. Hij meent dat uit de voorgelegde bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat hij in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en hij financieel en materieel werd onderhouden door zijn ouders. Hij stelt dat hij steeds ten laste is geweest van zijn vader.

Wat betreft zijn vermeende onvermogen in het land van herkomst heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen officiële attesten betreffende het (on)vermogen (roerende of onroerende goederen/ eventuele inkomsten) op naam van verzoeker werden voorgelegd.

Verzoeker brengt daartegenin dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij in Suriname niet over enige zuivere bron van inkomsten beschikte en dat hij er geen eigenaar is van enig onroerend goed en betoogt dat de verwerende partij onredelijk heeft geoordeeld door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten. Uit het administratief dossier blijkt echter niet, en verzoeker toont dit evenmin aan, dat hij officiële attesten afkomstig van de Surinaamse autoriteiten op zijn naam heeft bijgebracht bij zijn aanvraag. Zijn betoog mist aldus feitelijke grondslag.

Waar hij er bovendien op wijst dat hij nog nooit heeft gewerkt en dat zijn medische situatie tewerkstelling bemoeilijkt, gaat hij voorbij aan de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing, met name dat uit de Schengendatabank blijkt dat verzoeker bij zijn visumaanvraag op 22 juni 2022 wel degelijk de Nederlandse autoriteiten kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, meer bepaald door het bewijs van zijn tewerkstelling als 'Blockchain security engineer'. De verwerende partij heeft vervolgens overwogen dat verzoeker bezwaarlijk kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum C uitgereikt te zien, om dan enkele maanden later bij de aanvraag gezinshereniging te claimen dat hij onvermogen en behoeftig is. Verzoeker toont met zijn loutere beweringen niet aan dat deze motieven onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Verder kan verzoeker, temeer gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat het betalen van een onderhoudsbijdrage volstaat om aan te tonen dat hij nog niet over een eigen inkomen beschikt en nog niet in staat is om in zijn eigen onderhoud te voorzien.

Wat betreft het financieel/materieel ten laste zijn van zijn Nederlandse vader, heeft de verwerende partij in eerste instantie vastgesteld dat er bewijzen van financiële ondersteuning afkomstig van de referentiepersoon ten gunste van verzoekers moeder voorgelegd werden. Zij heeft overwogen dat gezien verzoeker niet de begunstigde is van de geldsommen, deze stukken bijgevolg niet aanvaard kunnen worden in het kader van de vermeende afhankelijkheidsrelatie van verzoeker tegenover de referentiepersoon.

Verzoeker stelt daartegenover dat hij wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat door zijn vader gelden werden overgemaakt, zowel aan hemzelf als aan zijn moeder tijdens zijn minderjarigheid.

De Raad stelt vooreerst vast dat alle aangetoonde geldverzendingen tussen zijn vader en moeder dateren van de periode waarin verzoeker reeds meerderjarig was. Waar verzoeker wijst op bewijzen van geldverzendingen aan hemzelf, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet verduidelijkt uit welke bewijsstukken dit zou moeten blijken. Voor zover hij doelt op de 'Betaling van 45 euro aan Surichange Bank BV op 15/11/2022', laat hij de overwegingen die de verwerende partij dienaangaande heeft gemaakt in de bestreden beslissing ongemoeid, met name:

*"Het is niet af te leiden of deze transactie plaatsvond tussen betrokkene en referentiepersoon. Op het betaalbewijs staat enkel een bankkaartnummer met de laatste vier cijfers; bij gebrek aan bewijs aan wie dit bankkaartnummer toebehoort, is niet vaststellen dat het betrokkene of referentiepersoon betreft. Op het geschreven transactieoverzicht is 'ining', 'sterdam.' en dat het om de som van 45 euro gaat, leesbaar. De referentiepersoon heet dan wel 'B**ining.', het is niet aan de DVZ om veronderstellingen te maken dat dit daadwerkelijk referentiepersoon betreft. Niets sluit uit dat de 'ining' refereert naar betrokkene die dezelfde familienaam draagt. Bovendien, op basis van deze documenten is geenszins te bepalen wie de andere partij is in deze transactie (i.e. wie is juist de afzender; wie is de begunstigde)."*

Hoe dan ook heeft de verwerende partij opgemerkt dat voor zover aangenomen moet worden dat verzoeker als zoon van zijn moeder ook beroep kon doen op de geldsommen die aan haar toekwamen, de geldverzendingen in zijn geheel onregelmatig en de bedragen beperkt zijn opdat deze toelaten in het levensonderhoud te voorzien van 2 volwassen personen.

Verzoeker betoogt evenwel dat deze geldverzendingen gebeurden op regelmatige basis, dat gelet op de wisselkoers de overgemaakte bedragen voldoende hoog waren om zowel zijn huur te voldoen als levensmiddelen te kunnen aanschaffen en dus om in zijn onderhoud te voorzien en dat de gelden waren bedoeld om in zijn opvoeding en onderhoud te voorzien. De Raad stelt dienaangaande vast dat, hoewel de geldopnames een zekere regelmatigheid kennen, het telkens slechts gaat om jaarlijkse bedragen tussen 700 en 800 euro. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft gesteld dat deze bedragen te beperkt zijn om in verzoekers en zijn moeders levensonderhoud te voorzien. Waar verzoeker wijst op de wisselkoers en betoogt dat de bedragen voldoende waren om zijn huur en levensmiddelen te betalen, blijft hij in gebreke om hiervan enig bewijs voor te leggen. Wat er ook van zij, de verwerende partij heeft er terecht op gewezen dat zonder een zicht op het (on)vermogen van de verzoeker in het land van herkomst of origine, zoals in casu, niet ingeschat kan worden of de overgemaakte bedragen essentieel waren om in het levensonderhoud te voorzien, aangezien het overschrijven van gelden niet automatisch betekent dat die noodzakelijk waren om in de basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst of origine. Bovendien mag niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker.

Waar verzoeker betoogt dat zijn vader alle facturen voor hem voldoet en derhalve zijn inkomen aanwendt teneinde verzoeker te onderhouden, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geen bewijzen heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om daarmee geen rekening te hebben gehouden. Het komt immers aan verzoeker toe om zijn aanspraken te staven met de nodige bewijsstukken. Verzoekers betoog dat hij uiteraard niet van iedere uitgave welke zijn vader voor hem heeft gemaakt bewijs kan voorleggen doet daaraan geen afbreuk, zeker nu hij niet eens een enkele uitgave kan staven.

Waar verzoeker nog wijst op zijn medische voorgeschiedenis, stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daarmee rekening heeft gehouden en daarover heeft gemotiveerd. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid. Waar hij erop wijst dat zijn medische toestand uitvoering van tewerkstelling bemoeilijkt, stelt de Raad vast dat verzoeker daarvan geen bewijzen heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om daarmee geen rekening te hebben gehouden. Ook bij het huidig verzoekschrift blijft hij in gebreke om van zijn vermeende moeilijkheden bij tewerkstelling enig bewijs voor te leggen. Dit klemmt des te meer nu, het wezen herhaald, verzoeker in zijn visumaanvraag zijn tewerkstelling aanhaalde.

Verzoeker betoogt tot slot dat de verwerende partij alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle bij de aanvraag bijgebrachte stukken werden onderzocht in het licht van de vraag of verzoeker reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van zijn vader en dat daarover werd gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

De vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst volstaat om te oordelen dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn betoog aangaande het ten laste zijn van zijn vader in België gelet op hun samenwoning en het hebben van voldoende bestaansmiddelen, aangezien de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een andere beslissing kan leiden.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS